

דוד פיינגלרנט (דדינו) ז"ל

שנה אחרי, נשאר לי ממך גוף גדול וחזק, גוף צעיר שאין לו פנים ואין לו רגליים גוף כמו בחנות של קצבים, גוף גדול כמו בציור של חיים סוטין שתלוי על מקל גדול במקרר של המוות .
אחר כך נשארה לי ממך מצבה גדולה גדולה וצהובה, אבן גדולה , אבן ענקית אחת שנראית כמו גוף, אותו הגוף שאין לו ראש ואין לו רגליים .
והאבן בתוך הגוף והגוף בתוך האבן .
הגוף חי בתוך האבן והאבן מתה, אבל אנחנו משקים אותה כל הזמן וככה היא נשארת חיה וגדולה, בזכות המים שזורמים אליה מהאדמה שלנו .
כבר שנה שאנחנו משקים אותך אבא, דרך צינור, בהתחלה זה היה בור באדמה, אחר כך בטון רחב וגדול ולבסוף האבן הגדולה שלמרחוק אנחנו רואים אותה, כבר אנחנו נכנסים בשעה הכחול של בית הקברות , מייד היא בולטת בגודלה ובגובהה. כשאנחנו נכנסים לכאן להיות איתך בשקט ביחידות כל אחד וטכסיו איתך, אני חחגתי לי יום הולדת ארבעים כאן יחד איתך עם ארבעים נרות דולקים בלילה חשוך מאוד. אמא, ארנה, ישי, יונה, האורחים מברזיל, כל אחד יש לו את הדרך שלו להמשיך להיות איתך ולהרגיש שאתה ממשיך להיות איתו, הילדים שנכנסים בריצה להישען על האבן הגדולה והקיררה ביום קיץ חם, להצטנן ממנה, להשקות אותה ולרחוק אותה ולהתיז ממנה מים שנקיים על האותיות השחורות, ומשם לצמחים שמסביב, לשחק בחצץ שעל יד, לנוח, להישען על הברוש, לשכב בצד למנוחה. כל אחד ודרכו, כלא אחד וצרכיו והרגשתו שלו במקום שלך בתוכו .

אני מרגיש שאתה ממשיך לשמור עליי, אני מרגיש שאתה אוהב אותי ואכפת לך ממני, אני מרגיש מאוד קרוב לגוף שלך הגדול והחי ושכאני לבד ועצוב, אתה יחד איתי, אני יכול להרגיש את הנשימות שלך ואת החום שלך כפי שהיה כשהיית מקשיב לי בעניים גדולות ומביות, כפי שחיבקת אותי פעם כשהייתי ילד שמתחיל להתבגר ומבוהל מעצמו כאילו האדמה נשמטה תחתיו. והלכת איתי מקיף את כל בתי הילדים בלילה חשוך אחד כשהרגשתי עצוב ולבד, ואתה היית בשבילי כל כולך עם כל הגודל החם והקרוב שלך הקשה של הקיבוץ, לא התביישת בי כשביתי ועברנו ליד אנשים אחדים רק הנחת את היד הגדולה שלך על הכתף שלי מחבק אותי והקשבת. לא אמרת דבר רק היית איתי קרוב ובטוח כאילו כל העולם שומר עליי חם ומלא. והייתי גאה בך שאתה יכול להיות איתי בצורה הפשוטה הזו הפרטית שלא מתחמקת אל הקיבוץ והכלל, רק יד חמה וגוף גדול שיודע ברגע הקשה הזה את הנפש של האדם.
רציתי שתפרוץ הלאה ותוכל עם הנפש החמה והמבינה שלך לצאת החוצה ולעשות בעולם כאוות מאוויך , להיות שם עם כל הסקרנות ולתקן עולם, מעט מאד פעמים לשוטט כאוות נפשה החופשייה בעולם, היא היתה כלואה שנים רבות בתוך גף שפחד, פחד להתגרות בעולם, גוף שספג מכות בעולם ופחד לצאת החוצה ולחיות את עצמו עד הסוף.

כשה קרה זה דווקא קרה מחוץ לבית מחוץ לקיבוץ בטיולים בעולם לבד ועם אמא, דווקא בפעם האחרונה בטיול שלך בעולם בסין יכולת לגעת בכל מה שרצית והתאוות אליו, החזקת חזק ביד של אמא ושאלת אותה אם היא אוהבת אותך אמרת לה שאתה אוהב אותה, שאלת אותה אם תחיו עד בר המצווה של שי, קנית חרב טיילת בערים הסיניות וסיפרת על הגודל. סינית לבר, בגדי משי וכובעים ממשי דק מאוד כמו אבא צ'נסולין והעוצמה של הערים החדשות של פקין ושנחאי, סיפרת כמו מגלה ארצות, כמו מרקו פולו פרטי שלי שהיה מטייל בבריות העולם עוד מגיל מאד צעיר שלי אני זוכר את השקופיות והסיפורים. הבחנת והבנת שפה בסין, צומחת מעצמה גדולה וחדשה שעריה החדשות לועגות לעבר, מגדליה גדולים יותר מכל עיר מודרנית הכבישים שלה, הגשרים והרחובות חדשים יותר מכל הכבישים והגשרים של העולם החדש ששנים היא סירבה ללכת איתו, ועכישו פתאום היא תוכיח לכולם שהי החזקה מכולם, וכל זאת במחיר הגליה והריסה של עולמות שלמים של כפרים ושכונות שיותר אין להם מקום בעולם החדש של סין. התפעלת מהעוצמה של החדש הנבנה וכעסת, זעמת עליהם על השלטון הסיני הציני .

את זה סיפרת בלהט שעוד נשאר בך בנסיעה האחרונה בלילה משדה התעופה הביתה כשנסעת לציגי ואתה כבר עם פנים אפורות עם גוף חלש ועייף ממחלה שהיתה בתוכך כל הנסיעה מסין ועד לישראל אחר כך בבית

בקיבוץ עד שהגעת לבית החולים, ונעם ישבה מאחורה עם אמא רצתה לראות אותך כשאתה בא, התרוממת להגיד שלום לארנה ויוסי במרפאה כשאתה מחכה לאמבולנס. לפני כן כשהגענו הביתה מאוחר בלילה, ביקשת ממני ללכת לנוח אמרת שאתה עייף ואם אני יכול לסחוב את המזוודות לבד מהאוטו הביתה. בלילה עוד פפירקת את המזוודה רוצה להפריד את המתנות לכל מי שקנית והתעקשת להמשיך לקנות לכל מי שיקר בעיניך, וכל זה עשית עם התקף לב מתמשך והולך ואז בבוקר נרדמת לתמיד לתוך צינטור, ניתוח וארבעה ימים ולילות של חוסר אונים ודי.

כאילו ברגעים האחרונים בחייו של האדם כל עולמו ואופיו יוצאים החוצה מגופו, בדרך בה הוא נפרד מהעולם והוא בכלל לא יודע עכשיו מבטא עצמו עד תוך כזה והוא לא יודע שעכשיו הוא נפרד מהעולם. זה לא שכל עולמו עובר מול עיניו כפי שמספרים בקלשאה הידועה, אלא שכל אופיו וגורלו וחיוו מתמצים בפעולה אחת שהוא עושה בסוף ימיו. איש גדול שפרץ החוצה עם כל רצונו לראות את העולם להרגיש אותו להתפעל ממנו ולכעוס עליו לקנות ולתת ממנו למי שאוהב ולרצות אהבה ממי שאבה. הסיום הזה של חייך אבא היה כל כך מלא חיים וחום שאני מרגיש לפחות שיש בו התפרצות של כל היש שרצית בחייך.

להתראות.
אבנר